

РЕШЕНИЕ

№ 363

гр. Плевен, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Дария Ив. Митева Маринова

при участието на секретаря Поля Г. Видолова
като разгледа докладваното от Дария Ив. Митева Маринова
Административно наказателно дело № 20224430200607 по описа за 2022
година

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на Т. Х. ХР.,
ЕГН *****, адрес: с. П., община Долни Дъбник, ул. „С.“ № 27, срещу
НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 851 от 28.02.2022г. на Изпълняващ длъжността
Директор на Регионална Дирекция по горите - гр. Ловеч, упълномощен със Заповед ЗАП-
4/05.01.2022 г. на Изпълнителна агенция по горите и съгласно Заповед РД49-199/16.05.2011
на Министъра на Земеделието с което за нарушение по чл. 213, ал. 1, предложение
четвърто, т. 1 и т. 2 от Закона за горите, поради което и на основание чл. 53, ал. 1 и ал. 2 от
ЗАНН и чл. 275, ал. 1, т. 2 от Закона за горите, са наложени следните наказания:

1. ГЛОБА по чл. 266, ал.1, предложение четвърто от Закона за горите, във връзка с чл.
213, ал.1, предложение четвърто, т. 1 от същия закон, в размер на 200.00лв. /двеста лева/

2. ГЛОБА по чл. 266, ал.1, предложение четвърто от Закона за горите, във връзка с чл.
213, ал.1, предложение четвърто, т. 2 от същия закон, в размер на 200.00лв. /двеста лева/.

Отнети в полза на държавата:

1. Вещите, послужили за извършване на нарушението: 1 /един/ брой автомобил **** без
с рег. табели с пазарна стойност 300.00 лв. /триста лева/, на основание чл. 20, ал. 1 от ЗАНН
и чл. 273, ал. 1 от Закона за горите, като сумите от продажбата им се превеждат в приход на
Изпълнителна агенция по горите София по сметка IBAN: ***** BIC: **** банка ОББ-АД
кл.Ловеч

2. Вещите, предмет на нарушението: 1,1 пр. м3 /едно цяло и едно пространствени
кубически метра/ церови дърва за огрев, с пазарна стойност 99.00 лв. /деветдесет и девет
лева/, на основание чл. 21 от ЗАНН и чл. 273, ал. 1 от Закона за горите, като сумите от
продажбата им се превеждат в приход на Изпълнителна агенция по горите София по сметка
IBAN: ***** BIC: **** банка ОББ-АД кл.Ловеч.

В жалбата се навеждат доводи за допуснати нарушения на процесуалните правила, а
именно че наказателното постановление е издадено в противоречие с чл.33 ал.1 от ЗАНН,

тъй като за същото деяние има образувано ДОСЪДЕБНО ПРОИЗВОДСТВО № 7429/21г по описа на РП-грПлевен срещу Т. Х. ХР.по чл235 ал2 от НК,което все още е висящо .

С оглед на това се излага становище, че е недопустимо воденето на две съдебни производства – наказателно и административно, за едно и също деяние. Поради това се иска отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят , редовно призован, не се явявява, представлява се от надлежно упълномощен процесуален представител адв.П.В. , който поддържа жалбата на посочените в нея основания.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се представлява от упълномощен представител, представя писменни бележки , в които оспорва жалбата и моли да се потвърди НП като правилно и законосъобразно.

След преценка на доводите на жалбоподателя и с оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от **фактическа** страна следното: На 16.12.2021 г., в 21:00 часа, землище на с. П., общ. Долни Дъбник, по ул. Христо Ботев № 37, транспортира с джип *****, бял, без рег. табели, 1,1 пр.м /едно цяло и едно пространствени кубически метра/ церови дърва за огрев, немаркирани с контролна горска марка и без превозен билет, доказващ законния и произход.

С това си деяние деецът виновенно е нарушил чл. 213, ал. 1, предложение четвърто, т. 1 и т. 2 от Закона за горите, поради което и на основание чл. 53, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН и чл. 275, ал. 1, т. 2 от Закона за горите.

Съдът, въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му, и справедливостта на наложеното административно наказание прави следните **правни изводи**:

Жалбата е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в предвидения от закона срок и приета от съда за разглеждане, а разгледана по същество се явява основателна.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Същото е издадено в шестмесечния преклузивен срок съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН., съдържа пълно описание на нарушението, датата , мястото и обстоятелствата при неговото извършване, както и доказателствата, които го потвърждават. Вмененото във вина нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща да се разбере какво е обвинението и срещу какво да се организира защита. Посочени са нарушените материално правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано.

Съдът намира обаче, че наказващия орган се е произнесъл при неизяснена фактическа обстановка и неправилно е приел, че жалбоподателят е извършил виновенно описаното в акта и постановлението нарушение. Съобразно събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът намира за установено, че в хода на административно-наказателното производство е допуснато нарушение на чл.33 ал.1 от ЗАНН. Тази норма сочи, че когато за дадено деяние е възбудено наказателно преследване от органите на прокуратата, административно-наказателно производство не се образува. Видно от представените по делото доказателства е, че за същото деяние-описано по-горе и извършено от жалбоподателят е било образувано образувано ДОСЪДЕБНО ПРОИЗВОДСТВО № 7429/21г по описа на РП-грПлевен срещу Т. Х. ХР.по чл235 ал2 от НК.Досъдебното производство към настоящия момент не е приключило.

Съобразно доказателствата по делото и съдържанието на приложените по делото две писма от наблюдаващият прокурор от РП-грПлевен, които ни дава подробна информация за образуваното досъдебно производство което касае същият процесен случай описан в АУАН и срещу същото лице ,съдът намира пълна идентичност между тях. При произнасянето си съдът взе предвид Тълкувателно решение № 3 /22.12.2015г. на Общото събрание на Наказателна колегия на ВКС.В мотивите на решението е посочено, че при един

сравнителен преглед на понятията „престъпление” и „административно нарушение” се установява, че и двете представляват деяние -действие или бездействие, обществено опасно, противоправно и извършено виновно. Разликата е в това, че престъплението е наказуемо с наказание, налагано по съдебен ред, докато административното нарушение е наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Тази разлика произтича от разликите им в степените на обществена опасност. Във всички случаи на първо място трябва да е налице деяние – външно проявена постъпка, акт на външно изразено поведение на човека, съзнателен волев акт. Това деяние ще представлява обективната страна на престъплението, неговите обективно-правни белези. Наблягайки именно върху фактите като отправна точка на преценката за наличието на *idem*, Съдът на ЕС е акцентирал, че престъплението (нарушението) следва да се разглежда като съвкупност от конкретни фактически обстоятелства, които се отнасят до един и същ извършител и са неразделно свързани помежду си във времето и в пространството. Налице ще е *idem*, когато един фактически състав на противоправно поведение бъде санкционирано повече от веднъж. Според СЕС отправната точка за преценка на понятието „същото деяние” е „конкретното незаконно поведение”, „идентичността на фактическите актове”(ТР №3/22.12.2015 г.) Приложението на правилото *non bis in idem* не бива да се изключва заради различия в правната квалификация на едно и също деяние или с оглед критерия „тъждество на защитения правен интерес”, който може и да не е еднакъв. Правната квалификация на деянията е критерий без решаваща роля за определянето на *idem*. Водещо е значението на фактическата идентичност или съществено сходство от обективна и субективна страна на конкретното осъществено от дееца поведение. Преценката за *idem* изисква във всеки отделен случай да се съпоставят съществени елементи на правонарушенията, които се изследват от гледна точка на конкретните условия на време, място, обстановка при осъществяване на деянието и единството на решението, въз основа на което е предприето поведението на дееца. Престъплението, като деяние с по-висока степен на обществена опасност в сравнение с административното нарушение, поглъща фактическия състав на административното нарушение.

Българското законодателство предоставя разрешение, което в принципен план изключва възможността за повторение на наказателно и административно-наказателно производства спрямо едно и също лице за едно и също деяние, насочено срещу един и същи защитен обект. Нормата на чл. 33 от ЗАНН възплъщава идеята на законодателя за приоритет на наказателната отговорност над административната, като поначало въобще не допуска конкуренция между административно-наказателно и наказателно производства срещу едно и също лице за едно и също извършено деяние. Щом за дадено деяние е инициирано наказателно производство, административно-наказателно производство не се образува, а започналото се прекратява. В този смисъл спазването на предписанията на чл. 33 ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН е надежден механизъм за предотвратяване на нарушения на принципа *non bis in idem* при паралелно или последователно провеждани административнонаказателни и наказателни производства, защото изключва подобна процесуална ситуация. Привличането към наказателна отговорност за престъпления от общ характер е прерогатив на прокурора, който с оглед конституционните си правомощия решава дали да започне наказателно производство за дадено деяние, и с това предопределя реда за преследването му. Решението на прокурора е задължително за административните органи и императивно изключва възможността за образуване и провеждане на административно наказателно производство за деянието, ако прокурорът е преценил, че то е престъпно. Това разбиране е синхронизирано и с разпоредбата на чл. 211 от НПК - достатъчно данни за образуване на д.п. са налице, когато може да се направи основателно предположение, че е извършено престъпление, т.е. когато са налице обективно-правните белези на престъпление; не са нужни данни, от които могат да се направят изводи относно лицата, извършили престъплението, или относно правната му квалификация.

В настоящият казус, престъплението, за което жалбоподателят е разследван включва от обективна страна в своя фактически състав деяние, съставляващо и административно нарушение. Безспорно е, че вмененото във вина на жалбоподателят с издаденото наказателно постановление нарушение касае престъпление по чл.235 ал.2 от НК. Поради това съдът намира, че при тези факти по делото срещу въззивника не е следвало да се образува и административно-наказателно производство при наличието на образувано наказателно такова. Наказващият орган е следвало от една страна да проведе разследване на спорните обстоятелства, наведени във възраженията на жалбоподателят, а от друга да прецени приложимостта на чл.54 от ЗАНН. Това обаче не е било сторено, поради което и

наказателното постановление се явява неправилно, необосновано и незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

На следващо място отделно от административно-наказателната отговорност, с обжалваното Наказателно постановление е постановено отнемане на вещи - предмет и средство на нарушение почл. 213, ал. 1, т. 1 и 2 ЗГ.

Съгласно чл. 273, ал. 1 от ЗГ вещите, послужили за извършване на нарушение, както и вещите - предмет на нарушението, се отнемат в полза на държавата независимо от това чия собственост са, освен ако се установи, че са използвани независимо или против волята на собственика им.

От приетите по делото - писмени доказателства, както и от показанията на свидетеля Г. ВЛ. е видно, че той е собственик на управляваното ло време на проверката от страна на жалбоподателя Х. - моторно превозно средство Д.Р.

Той не е знаел, че неговият автомобил ще бъде използван от жалбоподателя за траспортиране на дървесина, повода той да предостави личното си МПС на Х. е бил съвсем друг, а не да се превозва дървесина, тоест веща е била използвана независимо и против волята на собственика. Същия заяви, че ако е знаел, че МПС-то ще се ползва за тези цели категорично е нямало да го предостави на жалбоподателя. АНО е следвало да изследва тези обстоятелства, относно това кой е собственик на МПС -то с което са трдепортирани дървата, знаел ли е собственика на МПС-то за какви цели ще се ползва то и пр.

Съобразно чл. 273, ал. 1 ЗГ, преди да пристъпи към постановяване на отнемане на средството на нарушението, собствеността на МПС е релевантно обстоятелство във връзка с което, административнонаказващият орган е следвало да се увери чия 'собственост е МПС, единствено на жалбоподателя ли принадлежи или на трето лице.

От друга страна съгласно чл. 20, ал. 1 от ЗАНН, когато административно-наказващият орган постановява отнемане в полза на държавата на вещите, принадлежащи на нарушителя, които са послужили за извършване на умишлено административно нарушение, следва да съобрази дали това е предвидено, в закон. В конкретния случай такова отнемане е предвидено именно в чл. 273, ал. 1 от ЗГ.

Съгласно чл. 20, ал. 4 от ЗАНН, отнемане по алинея 1 не се допуска, когато стойността на вещите явно не съответства на характера и тежестта на административното нарушение, освен ако в съответния закон или указ е предвидено друго.

В съответния закон (ЗГ) не е предвидено друго, тъй като не е предвидено, че отнемането се допуска и когато стойността на вещите явно не съответства на характера и тежестта на административното нарушение. Произнасянето на съда следва да бъде Направено при събрани доказателства относно стойността на отнетата вещ - в случая автомобил и относно други прояви на жалбоподателя, обосноваващи признаци на висока обществена опасност на деянието. След преценка на тези доказателства в тяхната съвкупност заедно с установената стойност на предмета на нарушението (дървесина), съдът следва да направи съответния извод относно съотношението, предвидено като ограничение за отнемане на вещите по чл.20, ал. 4 от ЗАНН.

Вярно е, че разпоредбата на чл. 273, ал. 1 от ЗГ изрично предвижда, че се отнемат в полза на държавата вещите, послужили за извършване на нарушението, независимо от това чия собственост са (и тук специалния закон е по-различен от общия ЗАНН). В специалния закон - Закона за горите не е налице хипотеза по отношение стойността на отнетите вещи и за това следва да се приеме, че нормата на чл. 273. ал. 1 от ЗГ е специална по отношение на нормата на чл. 20, ал. 4 от ЗАНН и трябва да се прилага тази разпоредба в хипотезата по отношение размера на вещите, чието отнемане е постановено с процесното НП. След като ЗГ не предвижда критерий стойност на вещите, следва да намери приложение разпоредбата на чл. 20, ал. 4 от ЗАНН.

С оглед установената доказателствена тежест съдът приема , че административният орган не е доказал, че стойността на отнетото МПС съответства на тежестта на нарушението и на стойността на транспортирания дървен материал. Посочената в НП стойност от 300 лева, е

нереална, няма никакви доказателства как е определена от АНО:

Съобразно договора за покупко-продажба на МПС същото е закупено през 2016 година за 1000 евро. МПС е технически изправно, в добро състояние и стойността му значително надвишава посочената от страна на АНО произволна и без никакви аргументи в подкрепа на това, цена от 300 лева .

Изложените съображения във връзка с отнемането в полза на държавата на вещи, послужили за извършване на административното нарушение, са застъпени в практиката на редица съдилища.

Позовавайки се на влязлата в сила разпоредба на чл. 63д от ЗАНН на 04.12.2019г. процесуалния представител на жалбоподателя е направил искане преди края на съдебното заседание за присъждане на разноските по делото. Същите се изразяват в заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. за процесуално представителство. В случая възнаграждението е на минимума определен в Наредбата за размера на адвокатските възнаграждения. Ето защо съдът намира, че следва да осъди Регионална Дирекция по горите - гр. Ловеч,, тъй като именно това е страната участвала в производството да заплати на жалбоподателя Тихомир Хариев Х. сторените от него разноски в размер на 300 лева за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 851 от 28.02.2022г. на Изпълняващ длъжността Директор на Регионална Дирекция по горите - гр. Ловеч, упълномощен със Заповед ЗАП-4/05.01.2022 г. на Изпълнителна агенция по горите и съгласно Заповед РД49-199/16.05.2011 на Министъра на Земеделието с което за нарушение по чл. 213, ал. 1, предложение четвърто, т. 1 и т. 2 от Закона за горите, поради което и на основание чл. 53, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН и чл. 275, ал. 1, т. 2 от Закона за горите, са наложени следните наказания:

1. ГЛОБА по чл. 266, ал.1, предложение четвърто от Закона за горите, във връзка с чл. 213, ал.1, предложение четвърто, т. 1 от същия закон, в размер на 200.00лв. /двеста лева/
2. ГЛОБА по чл. 266, ал.1, предложение четвърто от Закона за горите, във връзка с чл. 213, ал.1, предложение четвърто, т. 2 от същия закон, в размер на 200.00лв. /двеста лева/.

ОТНЕМА Вещите предмет на нарушението: 1,1 пр. м³ /едно цяло и едно пространствени кубически метра/ церови дърва за огрев, с пазарна стойност 99.00 лв. /деветдесет и девет лева/, на основание чл. 21 от ЗАНН и чл. 273, ал. 1 от Закона за горите о като сумата от продажбата се преведе в Изпълнителна агенция по горите-София.

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 851 от 28.02.2022г. на Изпълняващ длъжността Директор на Регионална Дирекция по горите - гр. Ловеч, упълномощен със Заповед ЗАП-4/05.01.2022 г. на Изпълнителна агенция по горите и съгласно Заповед РД49-199/16.05.2011 на Министъра на Земеделието в частта, в която на Т. Х. ХР., ЕГН *****, адрес: с. П., община Долни Дъбник, ул. „С.” № 27 на основание чл.20 ал.1 от ЗАНН и чл.273 ал.1 от ЗГ са отнети в полза на държавата вещите послужили за извършване на нарушението1 /един/ брой автомобил **** без с рег. табели с пазарна стойност 300.00 лв. /триста лева/като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

Осъжда Регионална Дирекция по горите - гр. Ловеч, да заплати на жалбоподателя Т. Х. ХР. направените от него разноски в размер на 300 лева за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд-Плевен а по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____